Ч. 206 (11.174). Львів, четвер 15. вересня 1927. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Проти анархії та руїни.

Львів, 14. вересня 1927.

Між Головною Управою „Рідної Школи“ а батьками і учителями української приватної гімназії та учит. семинарії у Львові заїстнував конфлікт. Істота конфлікту в тому, що батьки не хочуть бачити на становищі директора тих шкіл людини, яку на нього призначила Головна Управа. Генеза конфлікту така: Головна Управа розписала в серпні конкурс на директора української приватної гімназії та учительської семинарії у Львові. Вислід конкурсу був такий, що номінацію на директора обох шкіл дістав від Головної Управи п. А. Крушельницький.

Тут то й почалася історія. Батьки дітей, що вчаться у тих школах, запротестували проти номінації. Між мотивами протесту найважнішим був той, що минулого року Головна Управа усунула п. А. Крушельницького зі становища директора рогатинської гімназії та вилучила його з гурту учителів „Рідної Школи“. Наслідком протесту доручила президія Головної Управи вести школи тимчасом двом членам учительського збору аж до рішення справи пленарним засіданням Головної Управи. Засідання відбулося 10. вересня і на ньому визнано номінацію п. Крушельницького правосильною, не зважаючи на протест батьків. У відповідь на це відбулися 11. і 12. вересня збори інтересованих батьків, на яких рішено не повинуватися рішенню Головної Управи, а навіть названо дотичну постанову Головн. Управи „провокаційною“. Так виглядає хід подій, що довели до конфлікту. Наслідки його можуть бути такі, що ми станемо перед загрозою втрати двох приватних шкіл. А крім того стоїмо ми перед фактом поважного захитування авторитету найвищої нашої шкільної установи, якою є Головна Управа „Рідної Школи“.

Насувається питання: чому і в імя чого ми самі себе ослаблюємо та поїдаємо? Нема сумніву, що досі ніколи батьки не обсаджували становищ директорів обох названих шкіл, а далі нема сумніву також і в тому, що досі панувало між обома школами (т. зн. учительським збором і батьками) а Головною Управою повна гармонія. Чомуж у даному випадку дійшло до такого яркого конфлікту? Виходить, що через особу нового директора. Та Головна Управа чейже була свідома того, що вона робить, коли ухвалювала аж двічи ту саму номінацію і певно робила це для добра шкіл, а не з якихсь інших мотивів. Не могла не памятати і про рогатинську історію, але мусіла видно мати відповідні мотиви на те, щоби в даному випадку не брати її на увагу. Річ тільки у тому, що вона не могла передбачити, що ту історію використають в той спосіб ті, які нині муром стали проти Головної Управи та її рішення. Деякі люди кажуть немовто причиною такого, а не іншого рішення Головної Управи мали бути якісь впливи політичної чи точніше партійно-політичної натури. Колиб це відповідало правді, то свідчилоб воно про дуже сумнє явище в нашому життю. А в це й повірити годі, бож у Головній Управі засідають люди, що схиляються до ріжних політичних світоглядів і належать до кількох політичних угрупувань, а також безпартійні, що ніяких односторонних політичних впливів при вирішуванні такої важної справи не допустилиб. А до того все це люди, свідомі того, що „Рідна Школа“ не може і не сміє бути ареною ніяких політичних змагань.

З того треба зробити висновок, що справу непомірно роздули та до конфлікту в теперішньому виді довели якісь анархічні елементи, яким не лежить на серці ні добро великої і поважної установи, ні добро шкіл, а які вище всього ставлять особисту амбіцію та її задоволення. Анархізм невідповідальних одиниць уже не раз і не два розбивав найкращі починання і в нівець повертав великі подвиги не тільки одиниць, але й цілих колективів, цілих суспільностей, а навіть цілих народів. Зокремаж наше історичне життя, переросле наскрізь проклятущим анархізмом усяких безвідповідальників, самолюбів і славолюбів, що своє „я“ ставили понад усе. Самозрозуміло, що з таким явищем у нашому житті треба енергійно боротися, треба його викорінювати, бо воно зведе все наше життя на бездоріжжа та посіє безталання по всій нашій землі.

Інша річ, що ті, котрі стоять на чолі наших передових установ, ті, що здають собі докладно справу з ваги домінуючої неразу у нашому житті анархії, не повинні своїми постановами її підсичувати, але навпаки притуплювати її вістря.

В даному випадку Головна Управа не була нічим приневолена розписувати конкурсу, а коли його розписала, мусіла бути обережною при номінації нового директора. Колиж так не сталося, то мусить тепер шукати виходу, але виходу розумного і справедливого з того незвичайно прикрого положення, в якому найшлася вона, школи і новий директор.

А заінтересовані батьки шкільної молоді не повинні утруднювати та ускладнювати становища Головної Управи, не повинні „працювати“ над підірванням її авторитету, але навпаки, повинні спільно з нею прямувати до гідної розвязки немилої справи в імя добра школи, своїх дітей, найвищої нашої шкільної установи, а тим самим в імя добра цілої нації. Не анархізм, не взаїмна боротьба і недовіря, а згода, консолідація та спільний фронт можуть нас скріпити. Коли все наше державне шкільництво та його істнування нині поважно загрожені, то невже ми будемо доводити до загрози ще й екзистенцію нашого приватного шкільництва. Ні! До цього ми допустити не можемо! І теперішні обставини, і національний інтерес на це нам не дозволяють. Нехай вселиться в нас у крови наказ: будувати, а ніколи руйнувати!

В сель-робівському царстві.

Розлам „Сель-Роба“. — З історії перманентної крізи. — Закиди народовольців. — На манівцях.

Ізза стін сель-робівської цитаделі вже віддавна доходили глухі вісти про розходження, про взаїмні обвинувачення, про напруження відносин між провідниками. А сьогодні ми є свідками явного розколу цеї партії.

Ще не минув рік від хвилі обєднання частини сель-союзників з народовольцями, а вже обі ґрупи найшлися на старих орґанізаційних позиціях, тільки з більшим огірченням та зростом взаїмного недовіря.

Повстання Сель-Роба стрінув був дехто навіть у національному таборі прихильно, не вважаючи на відмінність його ідеольоґії. Виходячи зі ширшого погляду, вважав дехто споміж нас корисною всяку концентрацію українських сил і координацію ділань. Крім того думав, що б. сель-союзникам удасться засимілювати народовольців, знищити їх традиційні „особливости“, признаки і прикмети москвофільського атавізму.

На жаль, асиміляційна сила б. сель-союзників виявилася дуже слабкою. „Примітиви“ не могли опанувати і засимілювати більше вироблених, інтеліґентніших і більш освічених народовольців. А не маючи змоги їх засимілювати зразу почали їх придавлювати, розпоряджаючи більшістю. Що більше! Народовольці, навіть тероризовані, більший вплив мали на сель-робівську більшість, крок за кроком інтерналіонізуючи партію і попихаючи її все більше на-ліво.

Від самого початку в „Сель-Робі“ варилося. Та послухаймо „сім гріхів головних“, видвигнених народовольськими сецесіоністами проти б. сель-союзницької більшости в їх „Заяві“, друкованій у „*Волі Народа*“.

В Центр. Комітеті, який складано на паритетній основі (по половині посли з Сель-Союзу і народовольці) зразу зазначуються непорозуміння і виринають тертя. Причиною цих розходжень є — по словам сецесіоністів — факт, що б. сель-союзники не доросли до соціялізму. Погодившись на паперову програму, вони її не виконують, роблять безнастанні промахи, бо їх „душа належить до уґодовщини і петлюрівщини“. На соймовому терені сель-робівські посли не підкреслюють своєї партійної лінії, а виступають тільки від імени Українського Соймового Клюбу, „скріплюючи в цей спосіб політичну позицію УНДА на соймовім терені“.

„Домагання членів Ц. К. С. народовольців, щоби виступили з Клюбу, вони відкидали, маючи разом з двома кооптованими більшість в Ц. К. Сель-Роба. Позістаючи в Клюбі вони вели нечесну, нереволюційну політичну гру за вдержання в своїх руках президії Клюбу, який по суті був виключно ундівською репрезентацією. Діждались накінець того, що УНДО викинуло їх з президії Клюбу. Замісць повести рішучу боротьбу в лоні Українського парлям. Клюбу з Ундом, до чого все мали нагоду та виступити з Клюбу, вони і досі бовтаються в сім багні уґодовщини й українського фашизму вже відсунені від проводу“.

Одночасно сель-союзники „зривають бльок зі селянсько-робітничими партіями“, бо протест проти пресового закону підписують з непесівцями; бо пос. Маківка бере участь в конференції „соціял-хрунівських партій“, пос. Козицький і сен. Пастернак беруть участь в Українському Церковному Зїзді, „орґанізованім УНДОМ та насадженим на північних українських землях петлюрівськими аґентами“. Посли. б. сель-союзники довший час обороняють пос. П. Васильчука.

„На засіданнях Ц. К. виявляється також, що відношення сель-союзників до національної політики на Радянській Україні нічим не ріжниться від становища УНДА“.

Вкінці окремий закид на адресу б. сель-союзників, що вони саботують орґанізаційну працю „Сель-Роба“.

Проти „крутійської політики“ б. сель-союзників борються народовольці. Але сель-союзники не даються. Вони вводять до Ц. К. партії пос. Братуня і таким чином осягають більшість. А маючи більшість приймають постанову про закриття „Волі Народа“. Та народовольці не піддаються постанові. Тоді більшість завішує всіх трьох народовольців у членах партії, одначе це діється тихо, за кулісами, без розголосу. Фактично наступає тихий розлам. Бажаючи його вминути, оба табори ведуть довгі переговори. Народовольці годяться на ліквідацію „Волі Народа“, але вимагають зміни політики проводу „Сель-Роба“. Вступними умовами порозуміння є: 1) поіменне осудження учасників Церковного Зїзду, провідників Сель-Роба (Козицький, Пастернак), та оголошення цього разом з комунікатом про ліквідацію ґазет. 2) виступлення з Українського Соймового Клюбу. Та б. сель-союзники ломлять передумови.

„Посли, члени Ц. К. зобовязалися, що 15. серпня вони вийдуть з Клюбу (навіть без огляду на те, чи засідання Клюбу відбудеться). Не виконують цього. Відкладають засідання на 30. серпня, оголошуючи ультимативну заяву в пресі. Помимо „ультимативности“ своєї заяви самі на 30-го на засідання Клюбу не являються, знову відкладають справу, торгуючись в міжчасі за президію Клюбу“.

Не сповнивши принятого зобовязання і не наклеймивши учасників Церк. Зїзду, більшість Ц. К. проголошує ліквідацію „Волі Народа“. Є це зломання умови про ліквідацію і новий доказ крутійства. Компроміс неможливий.

„Не бажаємо довше позіставати в багні. Розуміємо нині, що тільки натиском відкритого і чесного розламу можемо випростувати скривлений хребет нинішньої більшости Ц. К. Сель-Роба“...

Так представляється історія життя і вчинків „Сель-Роба“ за неповний рік в освітленні народовольців. Сельробівська партія розкололася на правицю і лівицю. Б. народовольці (лівиця) приступають до окремої орґанізаційної акції, ліквідують „Волю Народа“ і заповідають заснування нового орґану, бо — мовляв — „розпочинається нова доба в історії нашої партії Сель-Роб“.

Розлам довершений. Треба признати, що б. сель-союзники не були підготовані до інтернаціоналізму, себто соціялізму в розумінні народовольців, а останні до народницького націоналізму в розумінні сель-союзників. Прийшло до зустрічі двох світів: інтернаціоналізму і послідовного українства. І у висліді ані народовольці не налихалися послідовним українством, ані сель-союзники не стали послідовними соціялістами-інтернаціоналістами. Обі ґрупи орґанізаційно вернули на старі позиції, але ідеольоґічно зробилася саламаха, особливо у б. сель-союзників, які довели до розбиття

„Сель-Союзу", вноли шкідливий фермент в українське життя, а крім розчарування не здобули нічого. На обєднанні, а опісля розламі виграли б. народовольці. Вони осягнули сякі-такі організаційні рамки, звязалися реально, а не паперово з північними українськими землями, „здемаскували" сель-союзників за відсутність „соціялізму" і примусили сель-робівську правицю чимчикувати у хвості лінії. Розлам в Сель-Робі мав одну мету: „випростувати скривлений хребет нинішної більшости П. К. Сель-Роба, себто потягнути б. сель-союзників на мапівці інтернаціоналізму.

Ратункова акція.

Відозва Повітового Ратункового Комітету Косівщини.

Наслідком жахливого хмародому в цілому пасмі Чорногори дня 30. серпня п. р. Черемош залляв 20 прибережних громад Косівського повіту та забрав і зруйнував населенню їх землю, забудування, хатню обстановку, худобу, а в богатьох випадках спричинив утрату людського життя. Сила напору води і розмір залитих просторів були надзвичайно великі. Знищення страшне, а пошкодоване населення майже божевільне з ляку та грози руїни. Способів ратунку майже не було ніяких, бо вода прибула нагло і то вночі біля півночі. Найстарші віком не тямлять такої нагальної повені і такого розміру катастрофи.

Тисячі населення нашого повіту вже тепер голодує, бо поміч від уряду та місцевих ратункових комітетів, утворених скрізь по громадах, це капля в морі нужди. До того наш повіт це один з тих, якого населення голодує все на переднівку, а тепер від осени вже це марево перед ним. Бараболю, одинокий продукт гуцульського рільничого хазяйства, забрав та вимулив Черемош, а кукурудзи нема за що купити, нічим і куди довезти і віде змолоти.

Місто Кути знищене в половині, а потерпіло головно українське населення, бідне міщанство.

Жертв в людях зголошено досі 56, але є ще села, звідкіля й досі нема ніяких вісток.

Для несення негайної помочі нещасним жертвам катастрофи в цілому повіті завязався в Кутах Український Повітовий Ратунковий Комітет, який звертається з отсею відозвою до цілого українського населення Галичини, Волині, Радянської України і Америки.

Наш повіт один з найбідніших в краю, тепер на 60 прц. зовсім зруйнований, тому на льокальну поміч не багато можна числити, а помочі треба негайної, великої і тривкої.

Чиж тим нещасним, мало що не божевільним людям, ще й голодова смерть має заглядати у вічі?

Чи не досить вже їх жертви своїми рідними, своїм цілим дорібком?

Покутують нещасні за це, що їх ліси знищили чужинці-капіталісти, що це дерево розбивало їм тепер хати, відривало куски землі та добивало сімю.

Голодуючій Україні віддала Гуцульщина свою вдовину лепту.

Тепер черга на тих всіх, яких минула ця катастрофа, відповісти гідно на ревні благання нещасних сиріт, бездомних батьків та голодних жінок та дітей.

Віримо, що ціла Українська Нація порятує одно з найкращих своїх племен: Гуцулів.

Усякі жертви в грошах, одязі і харчах просимо слати на руки Українського Повітового Ратункового Комітету в Кутах на руки п-ні *Ц. Гардецької в Кутах.*

За Український Повітовий Ратунковий Комітет Косівщини.

о. Володимир Стефанович, парох в Кутах. *Петро Шекирик-Доників*, господар в Жабю, *Цецилія Гардецька* в Кутах, *о. Лука Володимир Микитюк*, катехит в Кутах, *Степан Гуцуляк*, столяр, *Дмитро Юрак*, муляр, *Юрко Кульчицький*, слюсар, *Юрко Голейчук*, зарібник, *Степан Глібчук*, господар, *Микола Кахникевич*, боднар, *Дмитро Трищук*, господар, *Іван Дудидра*, господар в Білоберезці, *Михайло Куриленко*, промисловець, і *Володимир Лаврівський*, суддя в Косові.

Від Редакції: Виятково містимо відозву Українського Повітового Ратункового Комітету Косівщини в огляду на непомірно велике знищення цього повіту і потребу негайної помочі. Однак поміщування таких відозв може бути заразливе, бо за Косівщиною готові піти інші повіти, навіщені катастрофою повені. Вислідом цього може бути тільки переповнення нашої преси відозвами та безладдя у допомоговій акції. Тому просимо й далі всі датки і жертви складати виключно в Українському Центральному Комітеті допомоги жертвам повені (вкл. кн. ч. 8165 в Центро-Банку, Ринок 10), бо лише сцентралізована акція може мати успіхи. На всякий випадок про евентуальні безпосередні посилки на адресу Ратунк. Комітету Косівщини просимо для вдержання евіденції повідомляти Центральний Комітет, Львів, Зіморовича 20.

3.000 зол. для Косівщини.

Український Центральний Комітет допомоги жертвам повені, освідомившись про положення в Косівщині, вислав на адресу п. Ц. Гардецької в Кутах 3.000 (три тисячі) зол. до розпорядимости Українського Повітового Ратункового Комітету Косівщини.

Розбудова ратункової акції.

Повітові ратункові комітети повстали в *Бібрці* (голова д-р Дудикевич, секр. Роман Кулиничі), в *Сокалі* (голова д-р В. Чайківський, секр. Дьовгин Горбачевський і в *Раві Руській*. Староста робить перепони в розпочатті діяльности комітету, відмовляється зареєструвати комітет, домагаючись від нього, щоби всі зібрані гроші і засоби передавав до розпорядимости старостинського комітету. В цьому останньому випадку потрібна негайна інтервенція представника Українського Центр. Комітету у воєвідстві.

Прикладне село.

Село *Красне*, золочівського повіту, в якому гради знищили до 60 прц. засівів, живо відгукнулося на велике нещастя своїх братів. З ініціятиви чит. „Просвіти" й коопер. „Сила" зібрано на допомогу жертвам повені: 11 сотнарів збіжжа, 244 зол. готівкою і 2 пари черевиків. Вислід збірки буде ще кращий, коли додамо, що в Краснім є лише 1200 українських душ.

О. Митрополит на терені катастрофи.

О. Митрополит прибув з ратунковою експедицією вечером 9. ц. м. до Стрия. Негайно удався він до церкви, де виголосив проповідь. На другий день відвідував захоронки, хворих і вбогих з лікарем д-ром Р. Ґоцьким. Опісля приймав навіщених повінню та делеґації українських установ. Одночасно о. крил. Ковальський в товаристві фотографа п. Янушевича виїхав до місцевостей, навіщених повінню: до Голуботова, Верчан і Розгірча. За о. крил. Ковальським подався на повіт і о. Митрополит. В Голуботові назустріч о. Митрополита вийшла церковна процесія. Сердечними словами зустрів Архипастир маси народу, роздаючи жертвам катастрофи поживу і одіж. Опісля з лікарем відвідав хворих, наділюючи їх грошевою допомогою. З Голуботова удався о. Митрополит до Розгірча і Верчан, усюди несучи поміч і слова потіхи.

Не вважаючи на втому о. Митрополит працює цілими днями. Дня 12. ц. м. виїхала ціла експедиція у сколівський повіт. Першою стацією о. Митрополита є Синевідсько Нижне.

При тій нагоді годиться зазначити, що поява о. Митрополита в Стрийщині мала добрий наслідок. Його слідами виїхав у повіт стрийський староста а опісля явився в Стрию мін. рільництва Незабитовський. Був там також і львівський латинський архієпископ Твардовський, але довідавшись про приїзд о. Митрополита і то не з голими руками, потихоньку вернув у Львів.

Повір Скалатщина!

Прошу всіх Отців духовних скалатського і грималівського деканату щоби прибули з двома відпоручниками кождої громади до Скалата (читальня „Просвіти") дня 20. ц. м. о год. 11-ій на нараду в справі допомоги жертвам повені.

Олександер Пісецький.

Допомогова акція в тернопільському воєвідстві.

Тернопіль, 12. вересня 1927.

Велика катастрофа повені з кінця м. м. і з перших днів ц. м. оцалила майже в цілости тернопільське воєвідство (Поділля і Опілля) за виїмком кількох громад бучацького, борщівського і заліщицького повітів, що лежать на північному березі Дністра. На зазив Українського Краєвого Комітету допомоги жертвам повені основуються тут всюди самостійні українські повітові комітети допомогові, що мають повести безпроволочно збіркову акцію головно в збіжу і картофлях по селах, а грошеву по містах і зібрані пожертви віддати до розпорядимости Українського Краєвого Комітету допомоги жертвам повені у Львові.

В суботу, 10. вересня ц. р. відбулася в Тернополі нарада всіх місцевих українських товариств і установ, на котрій покликано до життя український повітовий комітет допомоги жертвам повені, зложений з відпоручників згаданих товариств і установ, що вибрав зпоміж себе діловий комітет під проводом п. Якова Миколаєвича. Цей комітет видає відозву до наших громадян повіту і інструкцію для місцевих збіркових комітетів по селах, що мають негайно розпочати свою працю при допомозі управ наших кооператив і інших українських установ на місцях та при співучасти нашого духовенства. Цей комітет зголошено в старостві, а так само там мають бути зголошені і місцеві комітети, яким тоді державна адміністрація і поліція не має робити ніяких перепон.

На конститууючому засіданні українського повітового комітету допомогового в Тернополі сталася дуже немила подія, що досадно характеризує спосіб думання і поступовання деяких місцевих керманичів радикальної партії. На нараду запрошено представників Українського Нац. Дем. Обєднання і Української Соц. Радикальної Партії, виходячи з цього слушного становища, що в допомоговій акції жертвам повені повинні обєднатися всі українські громадянські чинники і що в очах марева голодової смерти не сміє бути ніяких партійних порахунків. Інакше це зрозуміли деякі місцеві представники радикалів, котрих іменем д-р Вол. Лисий

Ю. Л.

Заліщики.

Враження з прогульки Дністром.

Початок Заліщикам з боку Дністра дає високе, муром обведене окописко та ґіґантичний міст, який лучив із собою дві країни: Польщу й Румунію. Тепер цим мостом ніяких сусідських звязей нема, бо міст зруйнований і здалека виглядає, наче би то розпнято з двох берегів великанського трупяка — скелет, якого костомахи стирчать у вирах Дністра, що бурливо розмітує довкруги бризки брудної води і в тім місці сильно филює під масою не дуже то чистого воздуха. Цей воздух продукує у значній кількости румунська цукроварня по другім боці Дністра. Брудна вода, неправильна реґуляція відходових артерій міста і нечисте, нездорове повітря — це ті клясичні дані, які стоязичною фамою голосять світові, що „польський Меран" — це один з найкращих курортів полудневої Польщі. Як цей курорт представляється, змалюю нижче.

Недалеко мосту показуються вже первенці курортного руху. Це кілька панночок, спалених на вугіль від сонця і якийсь молодець, що ражений „зоненштіхом", виглядає, наче би йому живцем шкіру дерли. Дальше розтаборилася одна родина. Вона перетомлена і ледви дише в тому атмосферичному дефекті. Живо нагадує мені вона картини з „Батька зачумлених" Словацького. Великий є чар природи, але в таких обставинах меркне він. Так зогидити місцевість!

Коли плисти дальше до другого моста, найбільшу увагу звертають на себе дімки. Вони булиб може й гарні і живописні та щож, коли свої фасади відвернули від ріки, а всі задні стіни їх „обшанцовані" купами грузів, сміття і нечистоти, які зі сорому летять у воду, щоби скрити свою гидливість і неохайність. Такий плюс можна теж долучити до реклямової части Заліщик.

Веслуємо дальше. Вже за другим мостом видно торговицю! Правдиву торговицю людського мясива... Картина настільки неожидана й нагла, що аж очі треба примкнути. Гарем! Маси тіла, маси й маси, спрагнені сонцшних румянців! Далі, як подивитися, то очі розбігаються! Тіла жіночі, мужеські, хлопячі, дитячі, високі, тонкі, грубі(*rudendum!*), худі (*horrendum!*) високі-грубі, високі-худі, низькі-худі, низькі-грубі, деякі одягнені в купелеві строї — прилично, але, як кому вигідно, то й цілком без строю! Усяко можна — нема ріжниці... Браво! Конкурси! Реклямa! Все мішається: ноги, руки, тіла! Руде — біле — жовте — волосся, а над усім панує одностайний шум Дністра, який ще не вспів уговкатися, а далі бурмоче на те „згіршаюче видовище". Людей сотки й не перечислити їх, бо свіжо напливають усе нові. Наче обоз інтернованих калік; цілі купи сонних людей, що гріються до сонця.

Місто завмерло. Всюди тихо, бо — як кажуть селяни — „все лягло і вігриваєтся". Мущини лежать тихо й солідно, жінки — як які. Одні з замилуванням віддаються купанню, кокетують сонце; другі лежать неспокійно, бо хоч нікого не кокетують, зате кокетує їх добірна мужеська ґвардія; інші знов або цікавляться своїми сусідками, або читають книжки, або мріють — ріжно буває... Розмов мало й відбуваються вони рідко, бо кожний літник занятий добровільною смаженною. Більше розмов — ультрасвобідних — чути на стежці, яка веде саме над головами лежачих літників. Мужі, молодці і фаґаси проходжуються з палицями стежкою, збиваючи цілу метелицю пороху на голови лежачих, яким це байдуже! Вониж на це приїхали — як одні, так і другі. І як одним вільно вигріватися і чванитися своєю видержливістю й шиком, то й другим вільно ходити й сіяти їм на голову тумани пороху і лотепів. У „польськім Мерані" це допустиме! Є чим гордитися — створили, мовляв, рай на землі... Інтернаціональні мови, люди, закони, звичаї — невоєнний, сезоновий курорт!

А чистоти самої води дійсно не можна нахвалитися... Кожний завзятий плавун мусить мати лице й бороду вкриті родючим намулом (гладко — болотом!), коли вийде з води на беріг. Бо намул і болото пливуть по поверхні води, а коли людина хоче викупати грішне тіло, то не тільки що не очиститься, але й забере з поверхні води усей бруд і погань на тіло, а в додатку стає ще й жертвою здорового гумору літників. Всеж таки плаванню посвячуються тут досить часто і з замилуванням. Ба, навіть був випадок, що Дністер узяв собі за жертву одного жида і потягнув його без протесту у свої вири, тим лекше, що жидок не вмів плавати. З тої причини на беріг вилягло народа більше, як звичайно, а наслідком того крадежей того дня було більше, як минулого.

На другому боці стоять румуни і шкірять зуби до німф з людського раю на цім боці. Вони, як спіймають зайшлого припадком чужинця, дають йому 25 — і пускають на волю, куди хочеш! Не забувають вони й

зання на вступі, що українська соц. рад. партія усувається від праці у спільному українському повітовому комітеті допомоги жертвам повені і не буде в ньому брати ніякої участи тому, що радикалів не допущено до управи Повітового Товариства Кредитового в Тернополі і по цій заяві разом з д-ром Лукою Онуферком опустив нараду. Ця сецесія зробила на присутніх як найгірше враження. Та вона не буде мати ніякого значіння ні впливу на акцію допомоги.

Тогож дня в полудне відбулося в старостві перше засідання загального повітового комітету допомоги жертвам повені під проводом старости п. Маліцького, в якому взяли участь представники всіх трьох народностей. Після інструкцій правительства в кожному повіті мають бути утворені такі офіціальні комітети допомоги, а так само в кожній громаді. Зібрані по громадах гроші мається передавати повітовим старостинським комітетам, а так само натуралія після окремих інструкцій до розпорядности офіціального воєвідського комітету. Очевидно наше громадянство буде провадити допомогову акцію самостійно в повітах і громадах, одначе не повинно усуватися від співпраці з офіційними комітетами тим більше, що остання велика катастрофа повені дітиннула майже виключно українське населення гірських та підгірських повітів — і так з природи дуже бідне й майже все голодуюче — та дністрових низів і доразова допомога з боку загалу громадянства має вкраз ратувати від голоду це наше найбідніше населення згаданих частин краю. До офіціального повітового комітету допомогового належать з українців о. Володимир Громницький, д-р Степан Баран і п. А. Конрадова.

В понеділок 12. ц. м. відбулося в воєвідському уряді в Тернополі засідання широкого воєвідського комітету допомоги жертвам повені під проводом воєводи д-ра Квасневського. Були присутні представники урядових кол — між ними багато старостів з провінції — і польських та жидівських громадянських організацій, а з українців: д-р Степан Баран, проф. Іларій Брикович, о. Вол. Громницький і д-р Іван Якимчук з Тернополя та о. Голінатий зі Збаража. Реферат про розміри катастрофи повені, допомогову акцію і акцію відбудови — в першу чергу шляхів — виголосив начальник виділу п. Герговіч. Розміри нещастя на терені тернопільського воєвідства відносно малі — всего кільканадцять громад над Дністром бучацького і борщівського повітів і трошки в Заліщиччині; найбільше потерпіла околиця Коропця і Усти в Бучаччині. Супроти цього допомогова акція піде в першу чергу для навіщених повенею станиславівського і львівського воєвідств і то в натураліях та в грошах, що мають їх зібрати комітети на місцях. По переведеній дискусії вибрано діловий комітет, а зпоміж нього тремний виконавчий. В склад виконавчого комітету входять воєвода д-р Квасневський як голова, зглядно віцевоєвода п. Седлецький, як його заступник, секретарі урядовці воєвідства д-р Чирський і п. Герговіч та п. Оскварек, директор філії Польського Банку як скарбник та сімох членів — між ними три українці: д-р Степан Баран, проф. Брикович і о. Громницький. На внесення д-ра Барана і проф. Бриковича воєвода видасть на днях обіжник до старость, щоби не припинювали діяльности українських повітових і місцевих комітетів допомогових, щоби їх реєстрували і легітимованим делегатам українських комітетів дозволяли на негайну збіркову акцію на основі збіркових лист і що вільно скликувати збори без зголошення в старостві для збіркової пропаганди, евентуально для вибору допомогового комітету і переведення самої збірки. Подібну інструкцію одержить також і державна поліція. Треба тільки постаратися про легітимації для збірщиків в старостві — зглядно завізумувати збіркові листи. Рішено віднестися до мін-ства комунікації за звільнення, а щонайменше знижку тарифову для допомогових пересилок залізничих. Зібрану досі готівку 32.500 золотих (32.000 від польських громадянських організацій в Варшаві і 500 від одного місцевого дідича) рішено розділити так: пов. Бучач 22.000, пов. Борщів 10.500 і пов. Заліщики 2.000 зол. Розділ переведуть офіціальні повітові комітети.

ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

На допомогу жертвам повені на вкладкову книжечку ч. 8165 Центро-Банку, Львів, Ринок 10, зложили далі:

о. Василь Лончин (Львів) і Ольга Лончина (Львів) 10 зол., радн. Бандрівський Кароль (Львів) 5 зол., Т-во „Українська Бесіда" (Львів) 50 зол., Михайло Терлецький, аптикар, (Львів) 500 зол., Мельник Микола, радник домен (Львів) 1 долар, будівничий Дзедзінський Леонард (Львів) 10 зол., Яків Райс (Львів) 5 зол., Павлюк Антін (Заверце, через Діло) 30 зол., Дембіцька Анна (Заліщики, через Діло) 20 зол., Йосиф і Юлія Танчаковські (Львів) вдруге 10 зол., Володимир Трофимяк (Желехів, через Союз Рев.) 20 зол., о. Ів. Порайко (Станиславів) 5 зол., Стефан Кандюк, учитель (Станиславів) 5 зол., Роман Маченмець (Станиславів) 10.10 зол., Василь Милянич, суддя (Мшана Долішня) 10 зол., Аделя Грибекова (Тернопіль) 10.30 зол., Володимир Ґерух (Міцашевичі — Полісся) 20 зол., о. Павло Бачинський (Глиняни) 20 зол., Микола Білецький (Пацьків) 25 зол., Касіян Лещишак (Теребовля) 100 зол.

Разом виказано сьогодні 865.40 золотих і 1 долар. У вчорашньому числі „Діла" виказано 5.292 зол. і 132 долари. До дня 12. ц. м. зложено 6.157.40 золотих і 133 долари.

Останні вісті.

ЗАСІДАННЯ СОЙМУ 19. ВЕРЕСНЯ.

Варшава, 13. вересня 1927.

Нині вечером радив конвент сеніорів при участи представників усіх соймових клюбів за вийнятком Визволення і Нім. Клюбу. Марш. Ратай предложив, щоби перше засідання сойму відбулося в понеділок 19. вересня. Комісії мали би почати праці нині, наскільки могли би зібратися. Денний порядок понеділкового засідання має бути ідентичний з порядком останнього засідання сойму мин. сесії, а саме: 1) третє читання самоврядних законів, 2) пресовий декрет, себ-то справа справоздання правничої комісії про розпорядок президента держави з 10. травня 1927. і про розпорядок президента держави, який змінює деякі постанови карних законів про поширювання неправдивих вістей і зневаг, 3) новеля до закону про Дневник Законів. Поправки до самоврядних законів мали би бути зголошені до пятниці. Предложення марш. Ратая принято без дискусії. Перед закінченням конвенту пос. Римар (ЗЛН) спитав, чи можна буде зголошувати наглі внесення, прим. у справі останньої повені. Марш. відповів, що все буде можна, що є згідне з постановами реґуляміну. На цьому замкнено засідання конвенту.

Чи сойм могтиме сам розвязатися?

Варшава, 13. вересня 1927.

Як виходить із перебігу конвенту сеніорів, провідники клюбів постановили не порушувати на засіданнях сойму справу, чи сойм може сам розвязуватися. Справа ця спочиває тепер у сенаті, який ще не полагодив її підчас літньої сесії, бо був замкнений саме як зачав розглядати цю справу. Але сенат займався цією справою на комісіях і поробив у соймовім проєкті богато змін, які майже зовсім перетворюють сойм. проєкт. Тепер справа спочиває в сенаті і деякі посольські кола робили заходи, аби сойм так довго не радив, доки сенат не ухвалить постанови в цій справі. Тому, що було відомо, що уряд розвязав би сойм як він лише порушив би справу про саморозвязання, соймові партії згодилися не торкати тої справи і вона зникнула з денного порядку найближчих нарад сойму.

ПОСЛИ ПЕРЕД СУДОМ.

Варшава, 13. вересня 1927.

В найближчих днях вплине до соймової канцелярії внесення прокуратора варшавського суду в справі видачі судам посла Димовського (ХД). Цей посол обвинувачений у богатьох надужиттях від фірмою розвоєвого банку (Банк Народови), який збанкротував тому рік.

СМЕРТНІ ПРИСУДИ НА ЛИТВІ.

Варшава, 13. вересня 1927.

Ковенська „Лієтува" подає, що в Таврогах покарано смертю провідників повстання: Вузеніса, Подараса, Влацалі, Палінкаса Пурінкіїса і Кавлясказа. Провідники: кап. Маюс, проф. Сокальнас і один жид втікли автами за кордон.

ЗЕМЛЕТРУС НАД ЧОРНИМ МОРЕМ.

Варшава, 13. вересня 1927.

Із Москви повідомляють, що на берегах Чорного Моря відчуто 12. вересня землетрус у супроводі сильних громів. У Ялті є вбитих кілька людей. Здогадуються, що осередок землетрусу був на Кавказі. Наслідком землетрусу на Кримі було 6 людей вбитих а 65 ранених. У Намангані далі чути підземні струсення.

ПІСЛЯ ВБИВСТВА ІТАЛ. ВІЦЕКОНСУЛЯ.

Париж, 13. вересня 1927.

Нині переслухували вбийника італійського віцеконсуля. Він давав знаками до зрозуміння, що чує і розуміє, але не може видобути зі себе слова наслідком побиття. Тому написав на аркуші паперу своє назвище, адресу й ітав. національність. Називається Сергій Дімодуніо, 25 літ, родився у Ферідінольо в Італії, є робітником у фабриці цементу, тепер жив у Парижі. Підчас ревізії в його мешканні найшли лише один примірник протифашистівського друку.

НАЙШЛИ „ОЛД ҐЛЬОРІ".

Льондон, 13. вересня 1927.

Із Ст. Джанс (Нова Земля) повідомляють: Корабель „Кайль" подає, що найшов останки літака „Олд Ґльорі", але на слід залоги не натрафив.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·93

НОВИНКИ.

— **Землетрус у Львові.** Це не жарт, а правда. Астрономічна обсерваторія у львівській політехніці ствердила в ночі 11. ц. м. на кілька годин перед північю, сильний землетрус. Величезна більшість мешканців довідалася про цю страшну подію аж уранці, на другий вечір або на другий день, після астрономічного комунікату. Але були такі чуткі люди, що запримітили тремтіння землі самі, а деякі ствердили риси на стінах своїх домів. Беручи загально: Львів не відчув цього сильного землетрусу і хоча сильно схвильований, що хвиля землетрусів дійшла в Японії аж до нас, молиться, щоби всі слідуючі не були більші від останнього.

— **Заразливі недуги.** Міський фізикат у Львові подає до відома громадян, що в перших осінних тижнях поширюються звичайно заразливі недуги в усьому краю та оголині наслідком зміни погоди, необережного їдження нездорових овочів та оживленого руху в містах. За останній тиждень красуха (шкарлятина) поширилась у Львові дуже значно; з провінції занедужало чимало на червінку.

— **Жінки втомлені життям.** На протязі одної днини було у Львові аж три спроби самовбивства жінок. 17-літня дівчина Ґдиня кинулась з II. поверха на хідник тому, що мати не хотіла впустити її пізно вночі до хати; 27-літня Бенґел випила сіркового квасу, а 19-літня Степик сільного.

— **Темна хроніка.** У Криниці арештували міжнародного ошуканця Хомського, що виступав на вакаціях як англійський професор медицини та хемії, ще й специяліст жіночих недуг. Замість докторських дипльомів він мав при собі патент масажиста, правда: фальшований. З усім тим він розумівся на деяких жіночих недугах, бо від своїх пацієнток тягнув гонорарі, а навіть задаток на віно, обіцюючи женитися. — Малий купчина з Пробіжної Фаєрберґ мав настільки розуму, що перехитрив кількох львівських купців, беручи від них усякий крам на векслі, яких не викупляв, а заступав їх новими, теж безвартними. На цьому всьому інтересі Фаєрберґ заробив спершу 10.000 зол., а потім арешт. — Власник тартаку у Мостах Великих Зеліґ приїхав до Львова на новім авті і розїхався ним так енерґійно, що переїхав на смерть 11-літнього хлопця.

— **Веселий ошуканець.** У Львові зявився панок з ідеєю гідною ошуканців із найбільших столиць. Вона була проста, весела і дуже догідна. Придумав він приписи домашнього ладу для власників домів і ходив з ними від дому до дому, продаючи листок по 1 зол. Скрізь представлявся як делегат поліції. У приписах автор не жалував собі гумору: приказував і заказував комірникам ріжні дива і впр. зустрічей на сходах, співів у хаті, деморалізації, музики підчас обіду. 20 штудерних правил було обчислених на безкритичність львівських громадян, що звикли до дуже складних і неясних приписів. Але деяким таки було забагато і вони почали протестувати у дирекції поліції і аж тоді вийшла вся справа наверх. За той час дотепний автор параграфів набрав чимало золотих і чкурнув.

— **Через море.** Осінна погода нарешті стримала воздушних шибайголов перед спробами перелетіти океан ще цього року. Всі славні летуни відкладають свою мандрівку на другий рік. Левін, який вибирався два місяці щодня з іншим товаришем, зовсім вдоволений тим, що вся преса згадувала весь цей час його імя і теж завле на крашу погоду.

— **Світова всячина.** На пленарнім засіданні сіоністичного конгресу знову вибрали головою проф. Вайцмана. — У жовтні збереться у Парижі окремий конгрес, що рішатиме справи ріжних поневолених малим державам. — Прусь-чок Франції малим державам. — Прусько-міністерство видало окремий наказ до своїх підлеглих урядовців, щоби не ходили до

часів гарно процвітаючої контрабанди. Раз пропали тут мужикові коні; він, не знаючи нічого, в погоні за кіньми перейшов границю і почав шарити за кіньми. Румуни спіймали його, дали 25 і нагнали. І так мужик вернув додому, коней не дістав а до того ще був битий...

З рання до вечера заліщицька „пляжа" заповнена. В місті нема що робити. Там робить свої порядки замітач, який скроплює одну головну вулицю півтора раза на день, а як вивезе раз на тиждень свою коробку сміття до Дністра, то це коментують цілі Заліщики.

„Рай морелів і сливок" простелився над Дністром на збічю і на горі. Партерові доми — запорошені, де-неле звисають на бальконах анемічні грозна винограду..., в садах червоніють жовті морелі та змагаві сливки. Всюди порох, порохом присипане ціле місто. Тут поза кількома ресторанчиками з джез-бендом і танцбудою і малим парком, що називається K i ó w нема більше ніяких поважних інституцій. Любовні сходини, сходки, віча і поважні консілія відбуваються тут до пізна..., аж до сумерку газових ламп. Бо — сказати правду — вечером місто виглядає більш поетичне, романтичне, етеричне, еротичне, навіть більше гігієнично-естетичне... Після приповідки: „В ночі кожна корова чорна" — стає місто чорне і гарне. Поза головним двірцем нема тут кращого місця на супочинок в тіни..., але й тут деколи атмосфера відемно хвилює.

Не зважаючи на всі мої пересуди та неохоту до цього міста, не зникають симпатії до нього самих мешканців і літників, які тут почуваються чудово, заохочують інших і поручають нові квартири — звичайні, мужицькі хати, де людина за солену ціну жие на сіні і жовнярському харчі. А в поїздах — нема кінця розмовам, а все про Заліщики. — „Здрова околіца" (не дай Боже того здоровля!); „ржека бліско" (але яка вона!): „компеле слонечне і водне" (соляні, а в аналізі: бакцилі всякого бруду і відпадків!); „моя кузинка цудовне сен там баваіла" — так розказує „якась кузинка якомусь кузинові про свою кузинку"...

Говорити приїзжим гостям критично про курорт і відмовляти їм його — шкода часу! Хто там питає про свіжий воздух, про санітарні потреби, про невигоду — кому їх лякатися?! „Страхи на ляхи"! Бож усвячена більшість літників — це абсолютна більшість з національної меншости, себ-то жиди...

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Примар

Д-р Й. Райнгольд

499 **повернув — Сикстуська 46.** 2-2

ресторанів і готелів, до нема республиканського стягу. — Над озером Комо недострілили шайку контрабандистів, що відлавна пачкували кокаїну. — Аргентинський парламент відклав справу вступу до Ліґи Націй. — У Мадярщині поширюється епідемія на яку від недавна занедужало багато дітей у Румунії: спеціяльний рід паралїжу на кінчинах тіла. — Чемберлен, Бріян і Муссоліні мають зустрітись підчас подорожі кораблем на Середземнім морі. — У палаті в Версалю загорілося одно крило. — В Югославії арештували міжнародного ошуканця, що виступав від довшого часу як князь Емір Абдуль Паша. — Австрійська рада міністрів рішила відбудувати Палату Справедливости. — Був. болгарський цар Фердинанд має намір поселитись в Евсінограді біля Варни.— На Золотім Розі (Константинопіль) згоріло 400 домів. — У Римі арештували на вулиці 100 осіб за комуністичну пропаганду. — У Харкові в університетській клініці мати застрілила лікарку, яка мала в лїченні її сина, що помер. — У Білгородськім театрі пожежа наробила втрат на 2 міл. динарів.

— **З кіна.** У кіні „Коперник" 2-а частина архитвору чеської літератури комедії „Шапа на царськім дворі".

Лугове Свято у Львові.

відбудеться в неділю 18. вересня ц. р. на площі Сокола-Батька за стрийською рогачкою. В програму Свята увійдуть усі вправи Луговиків і Луговичок приписані на рік 1927. Початок Свята в год. 2-ій попол. Луговики і Луговички мають бути в год. 8-ій рано на пробі вправ. Свято відбудеться без огляду на погоду і є дозволене Дирекцією Поліції. 2—3

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

Богдан Лепкий: СОТНИКІВНА. Історична повість, стор. 148. В-во „Червона Калина".

О. Черкавський, В. Мудрий: Українське Національно-Демократичне Обєднання, його програма і тактика. Наше відношення до Радянської України. Перемишль. Відбитка з „Українського Нац. Календаря" ст. 16.

ЖУРНАЛИ:

„Natio" ч. 6. червень (у чотирьох мовах). Зміст: А. Гартґляс: Закон про недільний відпочинок і жиди. Р. Піш: Німці на цешинськім Шлеську. В. Целеви...: Боротьба за привернення самоврядування у Сх. Галичині. ІІІ-ий европейський конгрес національностей. Справа арешту нашого редактора. З життя українського, білоруського, жидівського, німецького і литовського.

Natio ч. 7—8. липень-серпень. Зміст: І. Грінбавм: Напередодні 3-го конгресу національностей у Женеві. Е. Навман: Нарід і держава. В. Мудрий: Справа українського університету у Львові. П. Качан: Релігійне становище білорусинів-католиків у Польщі. Д-р Д. Ольсейко: Литовці і католицький костел у Польщі. З життя українського, білоруського, жидівського, німецького і литовського.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Озеряни: 15. IX. Запорожець за Дунаєм.
16. IX. Дні нашого життя.
17. IX. День і ніч.
18. IX. Утоплена.
Борщів: 19. IX. Циганка Аза.
20. IX. Вихрест.
21. IX. Ой не ходи Грицю.
22. IX. Дні нашого життя.
23. IX. Запорожець за Дунаєм.
24. IX. День і ніч.
25. IX. Утоплена.
Скала: 26. IX. Циганка Аза.
27. IX. Вихрест.
1-? 485 28. IX. Дні нашого життя.
Театр приймає до хору 2 сопрани і баса.

Загальні Збори Кружка Рідної школи ім. І. Франка в Калуші відбудуться 25. вересня ц. р. в 2 год. пополудни в салі Народного Дому. 502 2—2

Загальні Збори Т-ва „Рідна Школа" УПТ. в Раві Руській відбудуться дня 1. жовтня 1927 р. в год. 1-ій пополудні в салі Народнього Дому з таким порядком дня: 1) Відкриття і відчитання протоколів останніх Загальних Зборів; 2) Звіт уступаючої Старшини: 3) Звіт контрольної комісії; 4) Абсолюторія уступаючій Старшині; 5) Вибір нової Старшини; 6) Справа дальшого іствування Захоронки в Раві Руській; 7) Внески і запити. — В разі недостачі потрібної скількости членів відбудуться Збори годину пізніше без огляду на скількість присутніх членів. — *Старшина Кружка „Рідної Школи" УПТ, в Раві Руській.*

На „Рідну Школу" зложили Вп. Ірена Халупницька і Володимир Голюка 20 зол. замісць повідомлень про їх вінчання, що відбулося дня 10. вересня 1927 у Львові. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 508

Вписи до високих шкіл у Відні. Університет: 1—31. жовтня. Техніка: 23. IX. до 7. X. Висока торговельна школа: 25. IX. до 6. X. Подання в справі зрівнання з німецькими студентами щодо такс треба вносити рівночасно з вписом. Висока земельна школа: впис від 1—14. жовтня, а подання щодо зрівнання треба внести до 20. жовтня. Документи — в німецькому легалізованому перекладі — потрібні до вписів: метрика і свідоцтва: зрілости, приналежности; убожества до подання щодо зрівнання вписових такс, моральности на випадок перервання студій та всі свідоцтва з вищих кляс до приняття на техніку. Місячне утримання виносить під цю хвилю 20—25 дол. Ближчі інформації, за звереченням коштів переписки, дає: *Ukr. Verein „Sitsch", Wien XVIII., Theresieng. 15.*

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

4 ЗОЛ. коштує цукорничка з хінського срібла у Мандля, Коперника ч. 14. 1773а 18—?

КОНЦІПІЄНТ з кількалітною провінціональною практикою змінить місце заняття від листопада. Зголошення слати до Адміністрації „Діла" під „Самостійно працюючий". 510 1—2

ОСОБА середних літ, солідна, що уміє добре провадити кухню пошукує місця в інституті, бурсі або в приватнім домі. Анна Сидор, Подільці п. Погірці коло Рудок. 509 1—1

ПОКІЙ для солідних академиків з удержанням. Дубравська, вул. Вулецька 6/II, продовження Коперника. 506 1—1

ВСТАВЛЮВАННЯ шиб, кітовання рами до образів і портретів. М. Самосій, Руська 18. 507 1—3

АДВОКАТ на провінції пошукує рутинованого конціпієнта на догідних услівях від 1. жовтня. Зголошення до 20 ц. м. до Адміністрації під „Провінція". 497 2—2

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 20—?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.